

Leesfragment Lekker Geregeld

Marijke van den Elsen

De man naast me is geen oude viezerik, zoals ik verwacht had, maar het is ook geen mysterieuze zakenman in een onbekende stad die geen tijd heeft voor een vriendin, zoals Mascha me voorgespiegeld heeft. Mascha is de vriendin die dit voor me heeft geregeld. De adem van de man ruikt zo overdadig naar pepermunt dat ik verwacht dat hij een heel pakje kauwgom naar binnen heeft gewerkt. En zijn aftershave is zo overweldigend, dat ik bijna niet kan ademhalen. Of komt dat door de gedachte dat ik dadelijk met hem mee naar boven moet? Ik voel me misselijk en zijn zogenaamd geruststellende hand op mijn knie gaat steeds verder omhoog. Ik moet mijn tanden op elkaar klemmen om zijn hand niet weg te slaan. Dit is waar hij voor betaald heeft. Hij mag alles met me doen en ik kan hem niet tegenhouden, sterker nog, ik moet doen alsof ik het fijn vind. Ik neem weer een slokje van mijn wijn. Niet te veel, want ik wil de tijd hier, in de lobby van het hotel, zo lang mogelijk rekken.

“Kom, we gaan,” zegt hij ineens.

“Mijn wijn...” begin ik.

“Laat maar staan.”

Ik pak mijn glas en drink het in één teug leeg. Hopelijk is er meer wijn op onze kamer.

“Ho, rustig met die wijn. Dadelijk kots je alles onder.”

Daar heb ik geen wijn voor nodig, denk ik bij mezelf.

Hij gaat staan en ik volg zijn voorbeeld. Hij pakt mijn hand. Die voelt zweterig, of komt dat door mij? Ik heb pijn in mijn buik. Met lood in mijn schoenen loop ik met hem mee. O, als mijn vader er nog maar was, dan zou ik hier nu niet zijn. Als ik Kim ooit in mijn handen krijg, dan, dan... Ik weet niet wat ik dan precies zal doen en dat maakt ook niet uit, want daar heb ik nu helemaal niets aan. Ik kijk naar de man naast me. Hij is niet eens zo heel lelijk, maar duidelijk ook geen *prince charming*. Ik proef bijna de gal achter in mijn keel. ‘De eerste keer is moeilijk, maar daarna wordt het makkelijker. Denk gewoon aan al het geld dat je hiermee verdient.’ Ik hoor Mascha in mijn hoofd, maar voor haar is het anders. Zij doet dit om dure schoenen te kopen en kan nee zeggen als ze geen zin heeft. Het is helemaal geen troost om te denken dat ik hiermee mijn huur kan betalen. Heel even denk ik aan mijn broer Raoul. Hij heeft ook aangeboden om me te helpen. Maar als ik aan hem denk voel ik weer woede. Woede over wat hij heeft gedaan. Ik recht mijn rug. Ik wil helemaal niets van Raoul aannemen.

We staan inmiddels voor de lift. De man heeft zijn arm om me heen geslagen en zijn hand gaat verder naar beneden, richting mijn billen. Ik slik. Natuurlijk ben ik heel erg

boos op Raoul en wat hij gedaan heeft, is onvergefelijk, maar is seks met deze man niet veel erger dan mijn broer om hulp vragen? De lift is gearriveerd. We wachten tot de deuren openschuiven.

“Fleur!”

Verbaasd kijk ik op. Een lange man met felblauwe ogen komt mijn kant op. Ik kijk om me heen. Waar komt hij vandaan? En belangrijker, hoe weet hij mijn naam?

Alsof hij mijn gedachten kan lezen, zegt hij: “Raoul heeft me gevraagd om je te helpen.” Hij steekt zijn hand uit. “Kom.” Hij kijkt me nog steeds recht aan. Zijn ogen zijn bijna hypnotiserend en automatisch pak ik zijn hand.

“Hé, wat moet dat?” De man, of liever mijn klant, komt dichterbij staan, zodat niet iedereen hoort wat hij nog meer te vertellen heeft. “Ze is van mij. Ik heb al voor haar betaald.”

Ik krimp in elkaar, alsof iemand een emmer ijskoud water over me heen heeft gekieperd.

“Hoeveel?” vraagt de man, waarvan ik de naam nog steeds niet weet, terwijl hij me naar zich toetrekt.

“150 euro,” zegt mijn klant doodleuk. Ik heb het gevoel alsof ik in mijn nakie sta.

De mensen in de lobby kijken allemaal nieuwsgierig naar het schouwspel. De liftdeuren gaan weer dicht. Niemand is ingestapt. Ik weet zeker dat ik nu ter plekke doodga van schaamte.

De man met de blauwe ogen laat mijn hand los en doet een stap naar voren, zodat hij nu tussen mij en mijn klant instaat. Hij pakt een portemonnee en haalt er wat briefjes van 20 euro uit. “Alsjeblieft.” Hij gooit het geld voor de voeten van de man.

“Wel godverdomme. Lul.”

Zonder iets te zeggen draait mijn held zich om, pakt mijn hand weer en zo lopen we samen het hotel uit, de straat op. En dan pas kom ik weer bij zinnen. Ik loop hier met een wildvreemde man. Wie weet wat hij allemaal met me gaat doen. “Wie ben jij?”

De man stopt en kijkt me weer aan met die felblauwe ogen. Dan laat hij mijn hand los. “Ik ben Mathijs, een vriend van je broer.” Hij pakt zijn mobiel, toetst wat in en zegt: “Hier, hij wil je spreken.”

Ik pak zijn mobiel aan. “Raoul?”

“Fleur. Alles goed?”

“Wat heb je gedaan? Ik...”

“Fleur, dit is belangrijk. Iemand wil wraak op mij nemen en dat laat ik niet over mijn kant gaan. Mathijs brengt je naar een veilige plek. Je kunt hem vertrouwen.”

“Ja, maar...”

“Geen gemaar. Ik moet ophangen.”

“Raoul!”

Maar Raoul antwoordt niet meer. Hij heeft me al weggedrukt. Laat hij me nu ophalen door een van zijn mannetjes? Alsof ik een pakketje ben? Mooi is dat. Boos kijk ik naar Mathijs. “Waar breng je me naartoe?”

Hij glimlacht en is nu nog knapper dan daarvoor. “Naar een veilige plek.”

Ik zucht en loop gedwee met hem mee. Deze ‘vriend’ van Raoul is niet alleen superknap, hij is ook lang en breed. Weglopen heeft geen zin. Mijn conditie is nul en wat is het alternatief? Teruggaan naar het hotel? Bovendien heeft deze man in feite ook voor mij betaald, net als die man daar. Wat als hij nu, hier op straat, zijn geld teruggeist?

De man waarvan ik nu weet dat hij Mathijs heet, loopt naar een zwarte auto. Galant houdt hij de deur voor me open.

“Dank je,” mompel ik. Ik ga zitten en zie dat er een tweede man achter het stuur zit. Hij draait zich half om. “Hoi, ik ben Erik.”

“Fleur.” Ik weet niet zo goed wat ik nog meer moet zeggen en kan alleen maar hopen dat Raoul weet wat hij doet. Mathijs is aan de andere kant van de auto ingestapt en gaat naast me zitten.

“Ging alles oké?”

Mathijs knikt alleen en geeft hem een boks.

De auto wordt gestart en we rijden rustig weg. Mathijs draait zich naar me toe. “Heb je dorst of honger?”

Ik schud mijn hoofd. Ik ben vooral heel erg bang, maar daar kan hij me niet bij helpen.

“Hier is een flesje water. Als je wilt, kunnen we straks op de snelweg stoppen voor een broodje.”

Ik pak het water aan. “Dank je. Ik heb niets nodig.”

“Het duurt anderhalf uur voordat we er zijn. Als je even je ogen dicht wilt doen, is dat geen probleem. Dit deken kun je als kussen gebruiken.” Hij legt het deken tussen ons in.

Ik knik dat ik het begrepen heb. Ik kijk naar het flesje water in mijn handen. Is het oké als ik daar wat van drink? Misschien hebben ze er wat ingestopt? Dat heb ik weleens gezien, in een film. Ik draai aan de dop. Ik voel weerstand en hoor een krakend geluid. Het flesje zat nog helemaal dicht en dus neem ik een paar slokken. Aangezien ik op dit moment niets kan doen om mezelf te verweren, kan ik net zo goed doen alsof ik slaap. Dan hoef ik ook niet beleefd te babbelen. Ik zou echt niet weten waar ik het met hen over moet hebben. Ik pak het deken en leun tegen het raam aan. Voorzichtig doe ik mijn ogen dicht.